

Către nicăieri

Lorena Craia

Dezgheață coapsa câmpului sălbatic,
Fii liniștită, mamă, cum erai,
Toți îngerii cu sângele corai
Apasă peste crucea mea apatic.

Ce dimineată neagră și sticloasă
S-a înșeuat pe coamele de munți!

Eram și tineri și eram cărunți
Și ne-ndreptam cu toții către casă.

Din vârful pasului însângerat
Copiii mei se-ncumetă să fie
Copii născuți de ieri pe datorie.

Atât le-am fost și-atât au meritat.

Slăbită și cuminte, fiica mea
Se urcă pe copitele de brazi.

Din vârfurile pașilor nomazi,
Dezgheață coapsa câmpului de nea
Și plângi pentru miimile de ani
În care n-am trăit îndeajuns.

Copiii mei, pe unde v-ați ascuns,
În gâtul nopții strâns de bolovani?

Copiii mei, pe unde ați murit?

Vă plânge noaptea asta înmiit.

3-13 aprilie 2017, Constanța